

FORRÁS

VIII. évfolyam 6. szám

2022. június

A NAGYVÁRAD-ÚJVÁROSI SZENT LÁSZLÓ-PLÉBÁNIA HAVILAPJA

Előtted állunk Szentlélek...

Ezekkel a szavakkal kezdődik a 2023-as püspöki szinódus egyházmegyei szakaszára kiadott ima, aminek a tartalmát és az üzenetét pünkösd ünnepe alkalmával megkülönböztetett módon átéljük. Pünkösd a Szentlélek eljövételének az ünnepe, illetve az Egyház születésnapja. Ez elválaszthatatlan, hiszen a Szentlélek az Egyház életető Lelke, így minden egyházi tevékenységnek, szinódusnak is életető Lelke.

Az ima tökéletesen megfogalmazza, hogy a Szentlélek gyűjti egybe a közösség tagjait, a Szentlélek vezet, ha otthonra talál a szívünkben, továbbá tanít a követendő útra és arra is, hogy azon miként kell járnunk.

A Szentlélek vigyázza a gyenge és bűnös embert, hogy ne széthúzást és zűrzavart szítson, és vigyázza a gyenge és bűnös közösséget és közösségeket, hogy ne hogy széthúzást és zűrzavart szítsanak, nem utolsósorban őrizi a Lélek a tetteinket, hogy ne tudatlanság vagy elfogultság vagy bármilyen tévedés legyen azok mozgatórugója.

A Szentlélek az egység építő lelke, a Szentlélekben tudunk együtt járni az úton és azon haladni is a cél felé, ami nem más, mint az örök élet.

Pünkösd ünnepén sajátos erővel érezzük meg, hogy „...előtted állunk Szentlélek...”

Pék Sándor plébános

A hitbe bele kell nevelődni

A katolikus egyházban a húsvétot követő negyedik vasárnapot a Jó Pásztor vasárnapjának nevezik, amely egyben a papi hivatások világnapja is. A szentmiséken világszerte a papokért és új hivatásokért imádkoznak a hívek. 2022. május 6-8. között a Gyulaféhevári Papnevelő Intézet 12 növendéke a nagyvárad-i egyházmegyében vállalt szolgálatot. A nagyvárad-újvárosi Szent László plébániára bárman érkeztek. Pék Sándor plébános atya kérdezte őket hivatástörténetükről, majd a vasárnapi szentmiséken a hívekkel is megosztották gondolataikat, tanúságot tettek hivatásukról.

TIMÁR JÓZSEF diakónus

- *Mi történik egy Hivatások Hétvégéjén?*

- Egyik évben a gyulaféhevári egyházmegyében vagyunk, másik évben a temesvári, szatmári és várad-i egyházmegyékben, és általában van egy sajátos program. Mindig péntek délután indulunk ki a szemináriumból – kirajzunk, mondhatnám. Előtte már megvannak a beosztások, hogy melyik csoport milyen plébániára kerül, arányosan vannak a csoportok elosztva, diakónus és kisebb éves is van a csoportban, tehát vegyes a társaság. Kettesével, vagy többnyire hármassával megyünk egy plébániára péntek délután, estére megérkezünk. Onnantól a plébános gondjaira vagyunk bízva. Az elmúlt évekre visszaemlékezve, péntek este voltak az ifjúsági hittanórák, a helyi ifjúsági csoporttal egy jó együttlét volt, bemutatkoztunk és elmondtuk hivatás-

történetünket és kérdéseket tehetek fel. Próbáltunk beszélni magunkról, hogy mi az amit képviselünk, mi az amiért itt vagyunk. Ismerjenek meg, lássanak bele egy ifjú papságra készülő életébe, és hogy mi a motivációnk. Egy fiatal ember hogyan köteleződik el ilyen komoly élet-hivatásra és egy ilyen komoly döntést hogyan tud meghozni az életében. Az egész hétvégének ez a célja, hogy mindezt megmutassuk a helyi közösségnek. Az ifi közösségben ez megtörtént.

Szombaton általában – az elmúlt években úgy volt, idéntől változott – a plébános elvitt és a környék jellegzetességeit, látványosságait mutatta meg nekünk. Kikapcsolódás jellege volt a szombati napnak, feltöltő volt és élménygazdag. Fontos a hálás lelkület. Vasárnap általában legtöbb helyen két szentmise van, egy reggeli és egy déli. Ha filiás helyek voltak, akkor egyikünk a csoportból kiment, és ott tett tanúságot és mondta el papi hivatásának történetét. A diakónus prédikált a szentmise keretében, majd a mise végén a plébános felkonferálta a kispapokat név szerint és ők tanúságot tettek, röviden elmondták a hivatástörténetüket. Vasárnap ebéd után visszamentünk a szemináriumba és este az Alma Materben vártak a kedves előjáróink.

– *Másfél hónap van a szentelésedig. Mik a hangsúlyok benned a papszentelésre való készülétkben?*

– A leghangsúlyosabb az istenkapcsolat, hogy Jézussal, akinek követésére most teljes erőbedobással elindulok, a papszentelés után egy plébánián szolgálni tudjam a híveket és a Jóistent. Fontos a vele való kapcsolatnak nem csak az elmélyítése, megerősítése, hanem e kapcsolat által egy átalakulás történjen, hogy minél inkább hasonlítsak Őhöz. Még mindig van jó pár dolog az életemben, amiben még fejlődnöm kell. Tudom, érzem, mert a szemináriumi évek alatt az önismeretben is próbáltam előrehaladni, hogy megismerjem önmagam. Látom most már gyengeségeimet és erősségeimet. A gyengeségeimre próbálok egy kicsit hangsúlyt fektetni, hogy azokat valahogy úgy formáljam magamban, vagy úgy alakítsam, hogy a lehető legjobban ki tudjam küszöbölni. Minél jobban, az emberi erőmhöz képest, meglegyen az az anyag amire szüksége van egy plébánián a közösségnek egy papban. Tehát ami egy papban kell – gondolok a papi identitásra, a papi személyiségre ami ugye folyamatosan alakul –, ezt még csiszolgom ebben az utolsó másfél hónapos időszakban. Azonkívül pedig az istenkapcsolaton túl a szemináriumban van még sok elvárás. Még vannak terheink amiket ránk raktak és azokkal még szembe kell nézni, kell dolgozni, akár tanulmányi szempontból, akár készülni az első ünnepélyes szentmisének a bemutatására és az azt övező

mindenféle logisztikai teendőre. Ezekre mind készülni kell, tehát most elég sokfelé kell gondolkodni, szerteágazó ez az egész, de azt hiszem, hogy a legfontosabb – újra ismétlem magam – a Jóistennel való kapcsolatnak az ápolása és erősítése, mert erről szól az egész, a többi az csak velejáró.

VAGRIN ISTVÁN, V. évfolyam

- Negyedik alkalommal veszel részt a Hivatások Hétfőjén és második alkalommal prédikálsz. Mit tartasz fontosnak, hogy elmondd az embereknek? Mi a hangsúly benned?

- Ma az atya megpedzette hittanórán, hogy mi a különbség a szakma és a hivatás között. Valahogy azt szeretném átadni az embereknek, és ezt hangsúlyozom a hivatástörténetemben, hogy általában a hivatás szó hallatán a papság,

a szerzetesség jut eszünkbe, valami ami az egyházzal kapcsolatos, de ugyanúgy hivatását ápoló és átadó személy az, aki a gyárban dolgozik, vagy a mindennapi életben egy mérnök, vagy nyomdász. Ugyanúgy hivatását megélő és átadó személy, függetlenül attól, hogy pap vagy sem. Nézőpont és hozzáállás kérdése az egész. Ha én őszinte szeretettel csinálom amit csinállok, és attól függetlenül, hogy nyolc óra után végzek és hazamegyek, az hivatássá válik. Ha én kérem a Jóisten segítségét ahhoz, hogy az a nyolc óra, ha nehéz is, de végigcsináljam, akkor az már hivatás. Követtem a Házasság Hetében a Szent László plébániát. Látjuk, hogy a családanya vagy családapa sokszor nagyobb felelősséggel tartozik a hivatása iránt mint egy pap, aki egy közösséget vezet, mert mi fejre állhatunk és prédikálhatunk reggeltől estig és próbálhatjuk átadni a tanítást, amit az Úr Jézus ad nekünk, soha nem fog működni, ha a családban nincs meg. A pap nem tudja megtanítani a gyermeket az istenhitre, vagy elvezetni a templomba. Lényegében én kicsit szomorúan éltem meg a mai napot az ifisekkel. Bár nagyon jól viselkedtek és nagyon tisztelettudóak voltak – és ez általános –, de nincs szikra a szemükben. Nincs az a nyitottság bennük. Mi, akik itt vagyunk, most voltunk gyerekek pár évvel ezelőtt. Én azért elmondhatom, hogy olyan családokból származunk, ahol a hit fontos volt. Kötelességünk volt gyermekkorban is templomba elmenni. Elmentünk, belenevelődtünk. A hitbe bele kell nevelődni. Mi lesz az egyház jövőjével, ha már így állunk, hogy a szülők nem nevelik bele a gyermekekbe a templomot. Nekünk is nehéz sokszor megmaradni a hit talaján, mert vannak nekünk is megingásaink, úgy, hogy ráadásul mi még papnak is készülünk. Mi lesz azokkal a fiatalokkal, akiknek még ez az alap sincs meg? Itt vagy az lesz húsz éven belül, hogy csak azok fognak járni templomba, akik csodálatos módon megtérnek – vagy nem tudom. És erre kell valahogy rávezetni a szülőket. Ez a

Hívások Hétvégéje nem csak a fiataloknak szól, hogy most összegyűjtsünk hús embert a teológiára, hogy meglegyen a létszám. Elsősorban a szülőknek szól, hogy rájöjjenek arra, hogy lehet élni ezt az életet Isten nélkül, még boldogok is lehetnek, csak nem éri meg. Nem magasztalom túl a vallás fontosságát, de látjuk jól, hogy a szülő a gyerekek próbál mindent megadni. Ezt látjuk, ezzel nincs semmi baj. Megvesznek neki mindent az égvilágon. De látjuk annak is a példáját, amikor a gyerekek elmennek a szülőktől, akik megidősödnek és belörik egy öregotthonba, vagy rosszabb esetben rá se figyelnek. Mennyivel szebb lenne, ha mindezek ellenére a szülő nem azt látná idős korában, hogy ő csődöt mondott a szülői hivatásban, hanem azt mondaná, hogy lehet az én gyermekem nem figyel rám eléggé, lehet, hogy évente egyszer látogat meg, de vallásos ember. Legalább a Jóistent átadtam neki. Ennyiben, ebben legalább, az egyik legnagyobb dologban sikeresen elkönyvelhetem magamat, mint szülő.

- Neked is több van hátra mint előre a szemináriumban. Mi az amit nagyon jól csináltál ezek alatt az évek alatt a papnevelő intézetben, amit nem csinálnál másképp most sem?

- Visszagondolva az elmúlt hat évre épp az előbb beszélgettük, hogy nem mindig éri meg az embernek hozzászólni a dolgokhoz. Én az a személyiségtípus vagyok – és ez jellemezte a hat évemet – aki kicsit olyan, hogy ami a szíven az a száján. Úgy gondolom, hogy nagyon szépeket lehet megfogalmazni, például „én az elmúlt hat évben jobban elmélyültem az istenkapcsolatban”. Az nem azt jelenti, hogy nem mélyültem el, szó se legyen róla, viszont lehet nem fedi a teljes valóságot. Néha úgy kezdtem neki, hogy „mélyült az istenkapcsolatom az elmúlt hat évben, viszont sokszor nagyon nehéz volt” – ez már valahogy jobban közelít a valósághoz. Én úgy mondanám, hogy amit jól csináltam az elmúlt hat évben, hogy tudtam küzdeni és nem adtam fel. Épp ma mondtam a fiataloknak, hogy volt nekem is olyan, hogy összecsomagoltam. Negyedik évben egyhetes lelkigyakorlat előtt voltunk és pont egy gyimesi társam észrevett valamit. Avatás előtt voltunk – úgy volt, hogy jönnek szüleim is az avatásra – de a megszokott egy bőrrönd helyett jóval többet pakoltam fel. Kérdezte tőlem, hogy mi a terved? Mondtam, hogy jönnek, elveszik tőlem a szennyest. De ő egyből kapcsolt, hogy itt nem szennyes mosás lesz, itt hazaköltözés lesz. Azt mondtam, még elmegyek erre az egyhetes lelkigyakorlatra ha már itt vagyok, akkor legyen meg, még lehet az avatást is bevállalom, de nem ez az én utam, nem ez az én világom. Kemény és nagyon jó lelkigyakorlatom volt, szeptemberben visszamentem a szemináriumba. Úgy jellemezném ezt a küzdelmet, hogy kitartottam a pár év alatt amikor azt mondtam, hogy nem biztos, hogy ez az enyém, nem biztos, hogy megéri ezt az egészet csinálni. Nekem az egyhetes lelkigyakorlatok

mindig egy ilyen hivatáskrizis előtt jönnek és a dolgok rendeződnek. Abban vagyok hálás, hogy nem az típus vagyok, aki mikor már összezsugorolt nem várta volna meg az egy hét lelkigyakorlatot. Vártam egy kicsit, hogy csituljon az a kis vihar bennem.

BAKOS SZABOLCS, I. évfolyam

- *Elsőévesen először veszel részt a Hivatások Hétvégéjén. Milyen érzésekkel indultál el, mik voltak az elvárásaid, a félelmeid, mire számítottál? Mit csomagoltál be a táskádba? Nem abba, ott a hátadon, hanem egyébként, amit magaddal hoztál itt belül.*

- Saját magamat. Ennél többet nem adhatok.

- *Adni akartál inkább, vagy kapni?*

- Adni is, kapni is. A közösségtől kapni az ő hozzáállásukat, a nyitottságot. A történetem

által egy világba szeretnék betekintést nyújtani nekik, amit ha megismernek lehet, hogy más szempontból fogják nézni a fiatalokat, akik a papságra készülnek.

- *Ha egy hozzád hasonló, vagy nálad fiatalabb valaki elmondaná őszintén, hogy ő gondolkodik azon, hogy pap szeretne lenni, akkor te mit mondanál neki?*

- Először imádkozza át és beszélje meg a Jóistennel, először lelki téren rendezze el önmagát, és ha van lehetősége mindenképpen próbálja meg, tehát ne legyen később az életében egy csalódás, hogy én lehet, hogy pap kellett volna legyek, de soha nem próbáltam meg a teológiát. Szerintem ezt.

*

Urunk, Istenünk, adj erőt a fiataloknak, akiket szolgálatodra kiválasztottál, hogy felelősségteljesen elfogadják és őrizzék a hivatás kegyelmét!

szerk.: v.i.

„Semmi sem olyan erős, mint a gyengédség, és semmi sem olyan gyengéd, mint a valódi erő.”

(Szalézi Szent Ferenc)

Szentté válhatsz

Szent XXIII. János pápának volt egy nagyszerű mondat: „Ha elfogadod a dolgokat, ahogyan a Gondviselés irányítja: szentté válhatsz!” A legnagyobb igazságot fogalmazta meg a szent életű pápa miszerint az életszentség alapigéje az elfogadás, az igen. Szent nem úgy lesz az ember, hogy önerőből elér dolgokat, megvalósít célokat, betart parancsokat... szent úgy lesz ember, ha csendben odafigyelve keresi és fürkészi a Gondviselés, az Isten szándékát, akaratát és azokat fogadja el, azokra mond igent, azokban él, azokat valósítja meg.

Az életben a sötétség, az árnyék is csak azért van, Isten azért teremtette, vagy éppenséggel megengedte, hogy kiemelje vele a fényt. A szentségre törekvő ember tekintete a fény felé irányul, mint a napraforgó virága majd tányérja. Persze az életünkben van szenvedés, van kereszt, van teher, de mindig van fény is, mindig van erő is és mindig van szépség és jóság is.

Szintén Szent XXIII. János pápa írta: „Bízzunk a Gondviselésben! Legszívesebben kéz a kézben megyek a Gondviseléssel, - nem akarok elébe sietni. Érdemes optimistának lenni.” A pesszimizmusunk az, amelyik siet, sietett, és elébe menne az Istennek is... aki bízunk, az kéz a kézben halad a Gondviseléssel, nem siet, sietett és éppen ez a bizalmas nyugalom a szentség.

Pék Sándor plébános

Fotó: internet

Szent Antalnak imájára...

Csodákat kik látni vágytok,
Ó, jöjjetek Szent Antalhoz!
Fekélyt, nyomort, vétet, halált,
Sátánt elűz, gyógyulást hoz.

Szent Antalnak imájára
Tenger enged, bilincs törik
Az elveszett tagot, vagyont
Ifjú és agg visszanyerik.

Veszély tűnik, szükség múlik,
Páduában ezt hirdetik,
Ezt beszélik, kik érezték
Szent Antalnak jótetteit.

Szent Antalnak imájára
Tenger enged, bilincs törik
Az elveszett tagot, vagyont
Ifjú és agg visszanyerik.

Dicsőséget zengünk néked,
Atya, Fiú és Szentlélek,
Szenháromság egy Istennek
Áldás legyen és dicséret.

Szent Antalnak imájára
Tenger enged, bilincs törik
Az elveszett tagot, vagyont
Ifjú és agg visszanyerik.

Templomunkban és közösségünk, vagy éppen vendégeink lelki életében fontos szerepet játszik Páduai Szent Antal.

Ő mondta, például a boldogságról, hogy „Isten éljen mindig a szívedben! Egy szent sem boldogabb, egy szív sem vidámabb, mint az, ki szívében Istent hordozza.”

A bizalomról ezeket fogalmazta meg: „Életünk hajócskájának horgonya az Istenbe vetett bizalom. Ez biztosít, hogy a hullámok el ne sodorják.”

Az imádságra vonatkozóan így buzdít: „Isten soha nem szűnik meg gyermekeinek Atyja lenni.”

Pék Sándor plébános

Fotó: Hutya-Gram Zsófia

Megalakulásának 20. évfordulóját ünnepelte május 24-én plébániánk Rózsafüzér Társulata. A hálaadó szentmisét Lőrincz Ottó atya mutatta be.

Hálásan köszönjük Rózsafüzér Társulatunk minden egyes tagjának mindennapi imáját! Isten áldását kérjük számukra!

Rózsafüzér Királynője könyörögi érettünk!

„Ilyeneké a mennyek országa”

A Szentháromság Isten szeretetközössége, ahol nekünk is helyünk és szerepünk van. Isten jelen akar lenni a mi életünkben ma is. Az életszentség az, amikor meghalljuk Isten hívó szavát és átadjuk magunkat ennek a szeretetnek és egymást is ezzel a szeretettel ajándékozunk meg.

A gyermekeké a mennyek országa. Olyanoké, akik befogadták Isten hívó szavát és másokkal is megosztják azt. A gyermeki szeretet mindent elhisz és mindent remél és magában hordozza a mennyország valóságát.

„Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben Én ott vagyok köztük”. Ilyen a Háló ifjúsági csoportja is, ahol felfedezzük az egymásban elrejtett istenarcot és megtanuljuk kiszideretni egymásból a jót, az igazat, a szépet és ami igazán értékesé tesz minket.

Mi egymás tekintetében találunk rá magunkra és Istenre, így válunk a szeretet jeleivé a mindennapok szűrkeségében.

„Engedjétek meg, hogy Jézus nézzen a szemeitekkel, öleljen a karjaitokkal és szeressen a szíveitekkel.” (Mijo Barada)

Loló Gabriella Brigitta

Imádkozzatok értünk is a szent helyen, Váradon...

Fotó: Szent László
zarándokút
Facebook oldala

Ezzel a kéressel indította útra a zarándokcsoportot Czank Gábor atya a gyomaendrődi Szent Imre-templomból. 2022. május 12-én a reggeli szentmisében imádságainkba foglaltuk Lengyel Antal atyát és Dénes Zoltán atyát, akiket a tavalyi év rabolt el tőlünk. Mindketten a Szent László gyalogos zarándoklat szervezői-segítői voltak és szállást biztosítottak a csoportnak.

Változtak a körülmények, de a zarándokok ismét elindultak, hogy húsvét ötödik vasárnapján együtt ünnepeljenek a nagyváradai hívekkel és fejet hajtsanak Szent László király ereklyéje előtt.

A zarándoklat tiszteletére, megerősítésére keresztet állítottak Újirázon, amelynek megszentelésére az út második napján került sor.

v. i.

Fotó: Bagi László

Harangi László

Sziklahitű László

Sziklahitű László,
ki nem ismersz félelmet,
Légy ereje, pajzsa
gyengeszívű népednek:
Ingadozó lelkek,
sok csapással vertek,
Tőled kérnek védelmet.

Emberölő harcban
a Gonosznak ártottál.
Isten erejével
síkra hitért szállottál,
Fergeteges vészben,
rendületlen, épen
Égi jelül állottál.

E világi élet
a remények sírhalma,
Teelébed száll fel
nemzedednek siralma.
Útmutató fényünk,
téged adott nekünk
Az Úristen irgalma.

Most világok dőlnek,
nemzedékek romolnak,
Ezeréves bástyák
repedezve omolnak.
Csüggedésre válasz:
szent király, te állasz
Égrenéző oromnak.

- Az egyház tagjává lett a **keresztség** által május 22-én: Horváth Rémus és Horváth Melinda gyermeke Dávid-Ricardo, valamint Rézműves Erzsébet gyermeke Sándor.
- **Utolsó útjára kísértük** május 6-án † Popovics József, május 13-án † Roitán szül. Szarvashegyi Klára-Gizella-Judit, 26-án † Magyar József, 27-én † Sütő szül. Szabó Gabriella testvéreinket.
- **Június 6-án, pünkösdhétfőn** a 11 órakor kezdődő szentmise keretében emlékezünk templomunk megmentőire, akik 1964-ben élőlánccal akadályozták meg a Szent László-templom lerombolását.
- **Június 27-én templomunk búcsúünnepén** az este 6 órakor kezdődő szentmise szónoka Blaga Antonius újmiséss lesz. Mindkét ünnepre szeretettel hívjuk és várjuk kedves híveinket!

A SZENTMISE OLVASMÁNYAI

PÜNKÖSDVASÁRNAP – június 5.: ApCsel 2,1-11 – 1Kor 12,3b-7. 12-13 – Jn 20,19-23

SZENTHÁROMSÁG VASÁRNAPJA – június 12.: Péld 8,22-31 – Róm 5,1-5 – Jn 16,12-15

KRISZTUS SZENT TESTE ÉS VÉRE, ÚRNAPJA – június 16.: MTörv 8,2-3.14b-16a – Kor 10,16-17 – Jn 6,51-58

Évk. 12. vas. – június 19.: Zak 12,10-11,13,1 – Gal 3,26-29 – Lk. 9,18-24

JÉZUS SZENTSÉGES SZÍVE – június 24.: MTörv 7,6-11-1 – Jn 4,7-16 – Mt 11,25-30

Évk. 13. vas. – június 26.: 1Kir 19,16b.19-21 – Gal 5,1.13-18 – Lk 9,51-62

SZENT LÁSZLÓ KIRÁLY – június 27.: Bölcs 10,10-14 – Jel 19,1.5-9a – Mt 22,34-40

SZENT PÉTER ÉS SZENT PÁL APOSTOLOK – június 29.: ApCsel 12,1-11 – 2Tim 4,6-8.17-18 – Mt 16,13-19

A havilapot szerkeszti a Nagyvárad-Újvárosi Szent László Római Katolikus Plébánia.
410209 Nagyvárad, Primăriei utca 9. Telefon: 0259/431-652. www.szentlaszloplebania.ro
facebook: Nagyvárad-Újvárosi-Szent-László-Római-Katolikus-Plébánia
Készült a nagyváradí Litera Print nyomdában.